

บทความปริทัศน์ (Review Article)

อาหารในเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่น: สะท้อนความลำบากใจของผู้คนที่มิต่อรัฐบาลญี่ปุ่น-เปรียบเทียบกับเหตุการณ์ปฏิวัติฝรั่งเศสและรัฐบาลไทย-

Food in Japanese Lullabies: Reflected the Embarrassment of the People Toward The Government of Japan. -Compared to the French Revolution and the Government of Thailand-

พงษ์พิชญ์ จิตรภิมลภักดิ์¹

Pongpich Jitpimonpat¹

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งนำเสนอเรื่องของรัฐบาลญี่ปุ่นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้อาหารถูกใช้เป็นคำขู่ในเพลงกล่อมเด็ก โดยเปรียบเทียบกับทั้งรัฐบาลฝรั่งเศสและรัฐบาลไทย รวมไปถึงสะท้อนวิถีชีวิตของผู้คนในยุคหนึ่งตามมุมมองของผู้เขียน

คำสำคัญ: เพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่น, อาหาร, รัฐบาล

Abstract

This study aims at presenting the Japanese government as part of the food is used as a threat in a lullaby comparison the French government and the government of Thailand including reflecting the lifestyle of the people of that era depending on the researcher's point of view.

Keywords: Japanese lullabies, Food, Government

¹ คณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยพะเยา จังหวัดพะเยา 56000

¹ School of Liberal Arts, Japanese, University of Phayao, Phayao Province 56000

*Corresponding author, e-mail: seth_longinus@hotmail.com

ประวัติและความหมายของเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่น

โยชิโกะ นิชิเดเตะ (Yoshiko Nishidate) กล่าวถึงประวัติของเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นไว้ว่า

“ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศหนึ่งที่มีวัฒนธรรมการร้องเพลงกล่อมเด็กมาตั้งแต่สมัยโบราณกาล เพลงกล่อมเด็กของญี่ปุ่นเกิดขึ้นเมื่อศตวรรษที่ 14 ปลายสมัยคามาคูระโดยได้รับการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ใน shoutoku taishi eden เมื่อ ค.ศ. 574 เมื่อเจ้าชายโชโตคุ ประสูติมีแม่นมเลี้ยงดู 5 คน มีคนหนึ่งได้ใช้เพลงกล่อมเด็กขับกล่อม เพลงกล่อมเด็กจึงกลายเป็นเพลงที่ใช้ร้องให้เด็กได้ผ่อนคลายและหลับสนิทตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา” [1]

อาากิอิระ ซาวามุระ [2] ได้ให้ความหมายของเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นไว้ว่าเพลงกล่อมเด็ก คือ เพลงที่ทำให้เด็กได้นอนหลับและเป็นเพลงที่พี่เลี้ยงเด็กที่เป็นช่วงวัยสาวเป็นผู้ร้องกล่อม ร้องปลอบเด็กพร้อมกับให้ได้นอนหลับ ซึ่งเพลงที่ทำให้เด็กหลับนั้นต้องไม่ให้มีเสียงดังรบกวนแม่แต่น้อยจึงต้องใช้ทำนองที่ช้า ๆ พังสabay ๆ ส่วนใหญ่คล้ายกับเพลงแนวคลาสสิกของต่างประเทศ เช่น นักประพันธ์เพลงชื่อ ฟรันซ์ ชูแบร์ท, โยฮันเนส บราห์ม และ เฟรเดริก ชอแปง เป็นต้น

ดังนั้นจุดประสงค์หลักของเพลงกล่อมเด็กคือ ร้องกล่อมเพื่อให้เด็กได้นอนหลับได้สนิท โดยพี่เลี้ยงเด็กซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงจะเป็นผู้ขับกล่อม

ความหมายแฝงในเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่น

เป้าหมายของการแต่งเพลงกล่อมเด็ก ไม่ได้แต่งเพื่อร้องให้เด็กหลับอย่างเดียวเสมอไป เนื่องจากเด็กแรกเกิดยังไม่เข้าใจภาษาที่ซับซ้อนขนาดนั้นได้ เด็กหลับได้เพราะได้ฟังเสียงแม่ที่มีการเอื้อนเป็นจังหวะ อาจมีการพาดบ่าหรืออุ้มไปด้วยร้องกล่อมไปด้วย บางบ้านมีการไกวเปลก็มี ทำให้เด็กรู้สึกสบายและปลอดภัย มีเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นหลายเพลงที่มีความหมายในเชิงการร้องเพื่อระบายความในใจ ความยากลำบากในการเลี้ยงดูเด็ก หรือความยากแค้นในการดำรงชีวิต

อาากิอิระ ซาวามุระ [2] ได้กล่าวถึงเพลงกล่อมเด็กของเมืองยามาโตะไว้ว่ามีเนื้อเพลงที่แสดงถึงความโหดร้าย คือ “จะฆ่าเด็กไม่ดีทิ้ง” และเพลงกล่อม

เด็กของเมืองโฮระมีเนื้อเพลงที่ว่า “จะฆ่าคน” โดยคนที่ฆ่าคือพ่อของเด็ก แต่เนื้อเพลงที่บอกว่าพ่อจะเป็นคนฆ่ามันในความเป็นจริงแล้วผู้ร้องไม่ได้คิดที่จะฆ่าเด็กจริง ๆ หรือฆ่าคนจริง ๆ แต่หมายถึง พวกข้าราชการที่บังคับขู่เข็ญชาวบ้าน กลายเป็นว่าเพลงเหล่านี้เป็นเพลงที่ต่อต้าน และเจ็บแค้นรัฐบาลที่คอยกดขี่บังคับ เป็นเพลงที่สะท้อนความเจ็บแค้นและอยากระบายเรื่องราวในชีวิตของผู้ร้อง ยิ่งทั้งยังมีเพลงที่บอกเรื่องราวประวัติศาสตร์ที่ทุกชนชั้นชนกษัตริย์ รัฐบาลที่เข้มแข็งรังแกประชาชนดั่งพวกชนชั้นแรงงานทาส แม้ว่าจะมีเพลงที่แสดงความรักต่อเด็กที่มีอยู่เปี่ยมล้น ขณะเดียวกันยังมีเพลงที่เล่าถึงประวัติศาสตร์ในยุคที่เผชิญกับความขมขื่นทุกข์ทนที่ไม่สามารถลืมได้ลง [3]

จากข้อความดังกล่าวเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นนั้นไม่ได้มีที่มาจากอารมณ์ของผู้เป็นแม่เพียงอย่างเดียว อาจมีเหตุการณ์สถานการณ์บางอย่างที่ทำให้ผู้เลี้ยงเด็กพบเจอแล้วนำมาเล่าถ่ายทอดผ่านเพลงกล่อมเด็ก

“คำขู่” ในเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่น

แม้ว่าเด็กแรกเกิดยังไม่เข้าใจภาษาที่ซับซ้อนได้ แต่ผู้เลี้ยงเด็กไม่ควรที่จะใช้คำที่รุนแรงที่อาจกระทบต่อจิตใจของเด็ก มีเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นหลายเพลงที่ปรากฏคำขู่ออกมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นการขู่ “ถ้าไม่นอน เหยี่ยวจะมาบินโฉบเอาตัวเจ้าไป” หรือ “ถ้าตื่นอยู่ จะให้ก้อนหินแทนกินนม” เป็นต้น ดังนั้นเพลงที่มีการบอกว่า “ถ้าไม่นอนจะ...” มักจะปรากฏการกระทำบางอย่างที่ลงโทษเด็กที่ไม่ยอมนอน อาากิโกะ ทาคามาชิ ได้อ้างเนื้อหาในหนังสือของมิกิตะ อิสซาโอะ (Migita Isao) ชื่อ “คนเลี้ยงเด็กกับเพลงกล่อมเด็กชนเผ่าและดนตรี” ได้รวบรวมเพลงไว้ในบทที่สองมีเนื้อร้องของเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นที่แสดงถึงความรู้สึกที่ดีต่อเด็ก และมีคำขึ้นต้นที่แสดงการขู่ที่ว่า “ถ้าไม่รับนอน จะ...” ซึ่งตรงกับเอกสารเรื่อง 子守唄にみられる脅し言葉 (คำขู่ที่พบได้ในเพลงกล่อมเด็ก) มีหลักฐานปรากฏว่า มีเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นปรากฏคำขู่ เมื่อเกริ่นด้วยคำว่า “ถ้าร้องไห้” หรือ “ถ้าตื่น” ความหมายหลังคำนี้มีความหมายในเชิงขู่ เช่น ถ้าไม่นอนจะถูกเหยี่ยวโฉบไป ถูกหมาป่ากิน หนูจะมามากตัวไป ผีจะมาหา เป็นต้น [4] ในเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นปรากฏคำขู่

มากมาย แสดงว่าผู้เลี้ยงเด็กต้องมีจุดประสงค์อื่นแฝงอยู่หรือต้องการสื่ออะไรบางอย่างให้แก่เด็ก

พงษ์พิชญ์ จิตรภิมลภรณ์ ได้ศึกษาเปรียบเทียบคำขูในเพลงกล่อมเด็กของญี่ปุ่นกับไทย ผู้วิจัยเคยคิดมาตลอดว่า เนื้อเพลงในเพลงกล่อมเด็กน่าจะมีแต่คำที่ทำให้ผู้ร้องคือแม่หรือคนเลี้ยงเด็กรู้สึกร้องไต่อย่างสบายใจ และให้ลูกหลานฟังได้โดยไม่วิตกกังวล แต่กลับพบว่าในเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็กของญี่ปุ่นปรากฏคำขูออกมามากมาย ผู้วิจัยคิดว่าคำขูน่าจะเป็นสิ่งที่แสดงความรู้สึกของผู้เลี้ยงเด็ก การใช้ชีวิตสภาพแวดล้อมของญี่ปุ่นได้อีกมุมมองหนึ่ง เหตุผลในการห้ามปรามด้วยการขูเพื่อต้องการให้เด็กเข้าใจเหตุผลในการหลอกเด็กเพื่อไม่ให้เด็กพบอันตราย คำขูในเพลงกล่อมเด็กจึงน่าจะเป็นมุมมองที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมความคิดในเรื่องแนวคิดในการเลี้ยงดูเด็กของทั้งสองประเทศได้อีกแง่มุมหนึ่ง

งานวิจัยของพงษ์พิชญ์พบว่าคำขูของเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นมีอยู่หลายประเภทได้แก่ คือ 1) คำขูเกี่ยวกับคน 2) คำขูเกี่ยวกับผีหรือสิ่งมีชีวิตรูปร่างเหมือนคน 3) คำขูเกี่ยวกับสัตว์ 4) คำขูเกี่ยวกับแมลง 5) คำขูเกี่ยวกับอาหาร 6) คำขูเกี่ยวกับผลไม้ 7) คำขูเกี่ยวกับเครื่องปรุงอาหาร 8) คำขูเกี่ยวกับเสื้อผ้า 9) คำขูเกี่ยวกับสถานที่ 10) คำขูเกี่ยวกับการกระทำ และ 11) คำขูอื่น ๆ ผลวิจัย พบว่า ในเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นและไทยพบคำขูเกี่ยวกับสัตว์มากที่สุด คาดว่าสัตว์มีความน่ากลัวในตัวของมันเองทำให้น่ามาขู่ได้ ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบและเปรียบเทียบแล้วคาดว่าคำขูต่าง ๆ มาจากสิ่งแวดล้อมที่อยู่ล้อมรอบของผู้เลี้ยงเด็ก ทำให้เห็นสภาพความเหมือนและความต่างของวัฒนธรรมการเลี้ยงดูเด็กจากสิ่งแวดล้อมทางภูมิภาคและสังคม นอกจากคำขูแล้วยังมีคำปลอบอยู่ในเพลงกล่อมเด็กเดียวกัน แสดงว่าผู้ร้องไม่ได้คิดขู่เด็กให้กลัวอย่างเดียว แต่เป็นการบอกโดยอ้อมว่าถ้าทำดีจะได้รับผลตอบแทนอย่างไร ถ้าทำไม่ดีจะได้รับบทลงโทษอย่างไร [5]

คำขูในเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นดังกล่าวแบ่งออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ หลากหลาย ทำให้มองเห็นถึงสภาพแวดล้อมของผู้เลี้ยงเด็กเป็นส่วนใหญ่ มักบอกโดยนัยว่าประสบพบเจออะไรมาบ้าง สิ่งใดน่ากลัว

สิ่งใดเด็กไม่ควรเข้าไปยุ่ง การมุ่งเตือนให้เด็กได้รับรู้ถึงภัยอันตราย จึงใช้เพลงกล่อมเด็กเป็นตัวช่วยในการบอกเตือนเด็กไปอีกทางด้วย ถ้าไม่ยอมนอนต้องพบเจอกับสิ่งที่น่ากลัวอย่างไร ถ้าหลับแล้วจะปลอดภัยและได้รางวัล ถ้าพูดถึงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนโดยมองผ่านเพลงกล่อมเด็ก สิ่งที่น่าจะสะท้อนให้เห็นถึงความยากแค้นได้อย่างชัดเจนคือเรื่องของอาหาร เพราะอาหารคือปัจจัย 4 ที่สำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ซึ่งอาหารนั้นได้ถูกจัดอยู่ในกลุ่มคำขูของเพลงกล่อมเด็กจากงานวิจัยที่อ้างมาข้างต้นด้วย ทำให้เห็นว่าอาหารเป็นสิ่งสำคัญในการขู่เด็กให้นอนหลับได้ จึงเข้าใจว่าเหตุใดอาหารจึงมีผลต่อการคิดคำขูเพื่อแต่งเพลงกล่อมเด็ก

“อาหาร” ในเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่น

เนื้อหาของเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นไม่ได้ปรากฏแค่คำพูดที่สวยงามไพเราะ คำปลอบโยนที่ไว้ใช้สอนหรือกล่อมให้เด็กรู้สึกสงบเท่านั้น ยังปรากฏคำขูในประเภทต่าง ๆ เพื่อสั่งสอนเด็กและขู่เพื่อให้เด็กหลับให้ไวขึ้นด้วย ในที่นี้เรื่องของ “อาหาร” ที่ปรากฏอยู่ในเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่น เมื่อเปรียบเทียบกับเพลงกล่อมเด็กของไทยแล้ว จำนวนของคำที่ปรากฏมีมากกว่า ซึ่งในที่นี้คำดังกล่าวได้ถูกนำมาใช้ขู่เด็กผ่านเพลงกล่อมเด็ก ยกตัวอย่าง 2 เพลง ดังนี้

ชื่อเพลง

坊やのかあさん

boo ya no ka a san

ねんねんころりよ おころりよ
坊やはよい子だねんねしな
寝えって起きたら何やろうか
寝ればよい子だ米のぼこ
寝らねよたぼこむぎのぼこ

坊やのかあさんどこへ行た
彼の山越えて里へ行った
さとおみやになにもろった
でんでん太鼓に笙の笛
なるかならぬか吹いてみる

คำอ่าน

nen nen ko ro ri yo o ko ro ri yo
 boo ya wa yo i ko da nen ne shi na
 ne et te o ki ta ra nan ya roo ka
 ne re ba yo i ko da kome no boko
 ne ra ne yo ta bo ko mu gi no bo ko

boo ya no ka a san do ko e i ta
 kare no yama ko e te sato e it ta
 sato no o mi ya ni na ni mo rot ta
 den den tai ko ni shoo no fue
 na ru ka na ra nu ka fu i te mi ro

คำแปล

นอนนอน นอนซะ เจ้าเป็นเด็กดี นอนซะนะ
 นอนแล้วตื่นมา จะทำอะไรกันดี นอนแล้วเป็นเด็กดี
 จะได้ลุกขึ้นข้าวเจ้า ไม่นอนเป็นเด็กไม่ดี
 จะได้ลุกขึ้นข้าวสาลี
 แม่เจ้าไปไหนหนา ข้ามภูเขา ไปบ้านเกิด
 ได้ของฝากอะไรมาจากบ้านเกิด
 ได้กล่อง ได้ขลุ่ย ลองเป่าดูสิว่า เสียงออกหรือเปล่า

ชื่อเพลง

ねんねこした子は
 nen ne ko shi ta ko wa

ねえん ねえん ねえんや
 ねえん ねえん ねえんや
 ねんねこした子は かわいい子よ
 ねんねこせの子は ねくい子よ
 ねんねん ねえんや

ねえん ねえん ねえんや
 ねたやら音がない
 ねんねこしたやら音がない
 ねた子には米の餅
 ねんねこした子にや 米の餅
 ねんねこせの子にや きびの餅
 ねたやら音がない ねえたやら音がない
 ねんねこしたやら音がない

คำอ่าน

neen neen neen ya
 neen neen neen ya
 nen ne ko shi ta ko wa ka wa i i ko yo
 nen ne ko se no ko wa ne ku i ko yo
 nen nen neen ya
 neen neen neen ya
 ne ta ya ra oto ga na i
 nen ne ko shi ta ya ra oto ga na i
 ne ta ko ni wa kome no mochi
 nen ne ko shi ta ko nya kome no mochi
 nen ne ko se no ko nya kibi no mochi
 ne ta ya ra oto ga nai ne- ta ya ra oto ga nai
 nen ne ko shi ta ya ra oto ga na i

คำแปล

นอน นอน นอนซะ นอน นอน นอนซะ
 เด็กที่นอนแล้ว เป็นเด็กน่ารัก
 เด็กไม่ยอมนอน เป็นเด็กน่าเกลียด
 นอน นอนซะ นอน นอน นอนซะ
 ถ้านอนแล้วจะไม่มีเสียง ถ้านอนแล้วจะไม่มีเสียง
 จะให้โมจิข้าวเจ้ากับเด็กที่นอน
 เด็กที่นอนแล้วจะได้โมจิข้าวเจ้า
 เด็กที่ไม่ยอมนอน ได้โมจิข้าวฟ่าง
 ถ้านอนแล้วจะไม่มีเสียง ถ้านอนแล้วจะไม่มีเสียง

จากข้างต้นเพลงที่ 1 มีเนื้อหว่า “เด็กที่นอนหลับง่ายไม่แงจะได้กินแป้งปั้นเหมือนลูกชิ้นที่ทำมาจากแป้งข้าวเจ้า (ข้าวญี่ปุ่น) แต่เด็กที่ไม่ยอมนอนจะได้กินแป้งปั้นเหมือนลูกชิ้นเหมือนกันแต่ทำมาจากแป้งข้าวสาลี” ส่วนเพลงที่ 2 มีเนื้อหว่า “เด็กที่นอนหลับง่ายไม่แงจะได้กินโมจิ (ขนมที่ทำมาจากข้าวดีให้เป็นก้อนแล้วนึ่งราดด้วยซอสถั่วแดง) ที่ทำมาจากข้าวญี่ปุ่น แต่เด็กที่ไม่ยอมนอนจะได้กินโมจิที่ทำมาจากข้าวฟ่างแทน” ทั้งสองเพลงนี้มีการเปรียบเทียบถึงของกินสองอย่างที่ เป็นเหมือนกับของว่างกินเล่นที่ชื่อเรียกเหมือนกันแต่ต่างที่วัตถุดิบของอาหารนั้น ๆ และเงื่อนไขของการนอนหรือไม่ยอมนอนของเด็ก ถ้านอนจะได้รางวัลได้กินของอีกชนิดหนึ่ง แต่ถ้าไม่ยอมนอน

แม้แต่เล่นหรือไม่ชมตาหลับจะถูกลงโทษจะได้กินของอีกชนิดหนึ่ง แต่ในที่นี้ดูไม่เหมือนเป็นการลงโทษทางตรง แล้วของกินที่ให้เด็กที่ไม่ยอมนอนได้กินนั้นไม่ใช่อาหารที่เป็นพิษหรือมีโทษต่อร่างกายเด็กแต่อย่างใด เพราะถ้าคิดที่จะลงโทษทำไมไม่ให้เด็กได้กินอะไรเลยดูเหมือนเป็นการลงโทษมากกว่า แต่ถ้ามองจากเรื่องโภชนาการสำหรับเด็กแล้วการไม่ให้เด็กได้ทานอะไรเลยน่าจะเป็นเรื่องโหดร้ายสำหรับแม่ที่ต้องเลี้ยงดูเด็กให้เจริญเติบโตขอยกตัวอย่างเพลงกล่อมเด็กไทยเพลงหนึ่งซึ่งมีเนื้อหว่า “นอนลาเด้อหล่าหลับตาเอื่อยลิกอนเจ้าบ่นอนบ่ได้กินกล้วย (นอนชะหลับตาลงไว ๆ ถ้าเจ้าไม่ยอมนอน จะไม่ได้กินกล้วย)” เห็นได้ว่าการลงโทษเด็กที่ไม่ยอมนอนด้วยการไม่ยอมให้กินกล้วย แสดงให้เห็นถึงกล้วยเป็นอาหารยอดนิยม มีรสหวานอร่อย นิยมทำเป็นขนมต่าง ๆ ง่ายในประเทศไทย และมีคุณค่าทางอาหารสูงเหมาะสำหรับทุกเพศทุกวัย โดยเฉพาะเด็กทั้งยังเป็นของนิ่มจึงนิยมนำมาผสมเป็นอาหารหลักในเด็กทารกจนถึงปัจจุบันด้วย เนื่องจากเป็นของกินที่ทุกคนชื่นชอบถ้าเด็กได้กินว่าจะไม่ให้อีกยังดูเป็นการลงโทษที่ดูเหมาะสมกว่าให้กินอย่างอื่นเพราะถึงขู่ว่าให้กินอย่างอื่นแทนแต่ของกินก็คือของกิน ต่อให้ไม่ยอมนอนก็ยังได้กินอยู่ดี ทำให้เด็กไม่ยอมนอนเหมือนเดิม

มองอีกมุมหนึ่งอาหารทั้งสองอย่างนี้ต่างกันที่คุณภาพของวัตถุดิบเท่านั้นจากเนื้อเพลงดังกล่าวทำให้เรามองได้ในทั้งแง่ดีและแง่ร้าย มองในแง่ดีคือประเทศญี่ปุ่นมีวัตถุดิบที่หลากหลาย สามารถมองหาสิ่งที่เป็นวัตถุดิบอื่น ๆ มาทดแทนกันได้ แต่ถ้าเรามองในแง่ร้ายหมายถึง สภาพบ้านเมืองที่ถึงยามที่ขาดแคลนวัตถุดิบหลัก สามารถมองได้สองอย่างคือ ขาดแคลนถึงกับไม่มีหรือราคาแพงเกินไปจนประชาชนทั่วไปซื้อไม่ได้ ถึงต้องกับใช้วัตถุดิบอื่นมาประกอบอาหารแทนเพราะเนื่องจากอาหารดังกล่าวทำให้เด็กที่ดื้อซนไม่ยอมนอนเพื่อเป็นการลงโทษ แสดงให้เห็นว่าอาหารที่ทำมาจากวัตถุดิบนั้นเป็นของคุณภาพต่ำหรืออาจเป็นของที่มีคุณภาพไม่ดีเท่าที่ควรในเวลานั้น อาจหมายถึงไม่เหมาะสมในการเก็บเกี่ยวในเวลานั้นแต่เนื่องจากขาดแคลนวัตถุดิบหลักจึงจำเป็นต้องหามาใช้แทนหรือไม่เหมาะสมในการทำอาหารชนิดนั้น ๆ ถ้ามอง

ในแง่ร้ายน่าจะเห็นชัดเจนที่สุดเพราะเนื้อเพลงจากเพลงที่ยกตัวอย่างมานั้นแสดงให้เห็นถึงการขู่เด็กที่ไม่ยอมนอนโดยการให้อาหาร แล้วสิ่งที่ให้เป็นวัตถุดิบแทนหรือให้กินอาหารอื่นแทนจะสะท้อนความยากลำบากของผู้คนได้อย่างไร

“พริกไทย” และแนวคิดของรัฐบาลญี่ปุ่นในเพลงกล่อมเด็ก

พริกไทย เป็นเครื่องปรุงรสอาหารชนิดหนึ่งมีรสเผ็ดร้อนมีในประเทศญี่ปุ่นเช่นกัน คำนี้ได้ปรากฏอยู่ในเพลงกล่อมเด็กเพลงญี่ปุ่นเพลงหนึ่งมีเนื้อเพลงดังนี้

ชื่อเพลง

おろろんころろん

o ro ron ko ro ron

おろろんころろん いうて

寝た子の むぞさ

起きて泣く子の 面憎さ

はよ寝た者ににや

白ぼちに 砂糖つけて

枕もとに すえとくよ

おそ寝た者にな

栗ぼちに 胡椒つけて

枕もとに すえとくばい

คำอ่าน

o ro ron ko ro ron i u te

ne ta ko no mu zo sa

o ki te na ku ko no tsura niku sa

ha yo ne ta mono ni nya

shiro bot chi ni sa too tsu ke te

ma ku ra mo to ni su e to ku yo

o so ne ta mono ni na

kuri bot chi ni ko shoo tsu ke te

ma ku ra mo to ni su e to ku ba i

คำแปล

บอกเจ้าให้นอน

เด็กที่นอน เป็นเด็กน่ารัก

เด็กที่ตื่นมาร้องให้เป็นเด็กน่าเกลียด

จะเอาน้ำตาลปะที่ขนม ให้เด็กที่นอนไว

วางไว้ที่หมอน
จะเอาพริกไทยแปะที่เกาลัดให้เด็กที่นอนช้า
วางไว้ที่หมอน

จากเพลงดังกล่าว ได้ปรากฏการขู่เด็กไว้ว่า “จะเอาพริกไทยแปะที่เกาลัดให้เด็กที่นอนช้าหรือไม่ ยมมอนอน” ประโยคได้สะท้อนถึงอาหารที่เด็กชอบคือ ลูกเกาลัด และสิ่งที่เด็กไม่ชอบหรือไม่เหมาะสมสำหรับเด็กในที่นี้คือพริกไทย พริกไทยมีรสเผ็ดร้อนซึ่งไม่เหมาะกับลิ้นของเด็กในขณะนั้น ถ้าเด็กไม่นอนยอม พี่เลี้ยงเด็กจะหาเกาลัดที่โรยหรือทาด้วยพริกไทยมาวางไว้ที่เตียงใกล้ ๆ กับหมอน พอเด็กเห็นลูกเกาลัดในยามที่ยังไม่นอนก็จะอยากกินลูกเกาลัดที่มีพริกไทยติดอยู่ ด้วยความเผ็ดร้อนทำให้เด็กไม่ชอบแล้วยังไม่เข้ากับรสชาติของเกาลัดอีก ทำให้เด็กไม่ชอบแล้วเด็กต้องรีบนอนเพราะกลัวว่าต้องได้กินเกาลัดนั้นอีก ถ้าแยะไปกว่านั้นคืออาจทำให้เด็กเกลียดลูกเกาลัดนั้นไปเลย เป็นการลงโทษอย่างหนึ่งตรงข้ามกับการที่พี่เลี้ยงนำขนมโรยน้ำตาลที่เป็นของชอบของเด็ก ๆ แต่ต้องตื่นนอนมาก่อนถึงได้กินเพราะพี่เลี้ยงนำมาวางไว้ที่หลังเป็นการให้รางวัลอย่างหนึ่ง ถ้าวางไว้ที่เตียงตอนเด็กยังไม่นอนเด็กก็จะไม่ยอมนอนเพื่อจะได้ขอกินขนมและน้ำตาลทำให้หมดมากัดเด็กได้คำถามคือทำไมต้องใช้พริกไทยที่ไม่เหมาะกับเด็กอยู่แล้วมาลงโทษเด็กเวลานอนด้วย

มีหนังสือแปลเรื่องดอกเบญจมาศกับดาบซามูไร ได้บรรยายเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเด็กของชนญี่ปุ่นในสมัยสงครามโลกไว้ว่า

รัฐบาลญี่ปุ่นแจ้งกับประชาชนโดยใช้นิตยสารที่ได้ตีพิมพ์ขึ้นโดยรัฐบาลโดยมีเนื้อหาว่า “การหย่านมช้าจะทำให้เด็กอ่อนแอ” แม่ต้องทำให้ลูกหย่านมตั้งแต่ 8 เดือน เมื่อเด็กหย่านมแล้วทำให้สามารถนั่งร่วมโต๊ะอาหารกับผู้ใหญ่ได้โดยแม่จะเป็นคนป้อน แต่ช่วงนี้เป็นปัญหาด้านอาหารของเด็กหลายคน ทำให้แม่ต้องหาขนมมาให้เด็กกินแทนนม บางรายถึงกับเอาพริกไทยมาทาที่หัวนมเพื่อให้เด็กไม่กล้าดูดในเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นปรากฏคำว่าพริกไทยออกมาด้วย จากเนื้อหาดังกล่าวเป็นที่ชัดเจนว่าพริกไทยเป็นสิ่งที่ใช้ขู่เด็กในยามนอน แต่สาเหตุหลักนั้นมาจากรัฐบาลเป็นต้นเหตุให้คนญี่ปุ่นคิดเอาพริกไทยมาใช้ในการทำให้

ลูกหย่านมไวขึ้นเนื่องจากเป็นคำสั่งของรัฐบาลไม่สามารถต่อต้านหรือโต้แย้งได้ [6]

ทั้งหมดที่กล่าวมาสอดคล้องกับคำอธิบายของอาคิฮิโระ ซาวามูระ (Akihiro Sawamura) ที่กล่าวก่อนหน้านี้ว่าในเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นที่มีเรื่องเกี่ยวกับการฆ่าเด็กนั้น ผู้ร้องไม่ได้เล่าเรื่องเด็กไม่ดีหรือจะฆ่าเด็กแต่อย่างไร ต้องการจะเล่าถึงพวกข้าราชการที่บังคับขู่เข็ญชาวบ้าน มีความหมายแฝงเกี่ยวกับรัฐบาลกลายเป็นว่าเพลงเหล่านี้เป็นเพลงที่ต่อต้านและเจ็บแค้นรัฐบาลที่คอยกดขี่บังคับ เป็นเพลงที่สะท้อนความเจ็บแค้นและอยากระบายเรื่องราวในชีวิตของผู้ร้องจากเหตุผลดังกล่าวคาดว่ารัฐบาลญี่ปุ่นจึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คำขู่อย่างพริกไทยปรากฏขึ้นมาในเพลงกล่อมเด็ก

ในเมื่อแนวคิดของรัฐบาลญี่ปุ่นได้ส่งผลถึงอาหารหรือวัตถุดิบสำคัญ ทำให้ประชาชนได้รับผลกระทบดังกล่าว เมื่อประชาชนรู้สึกว่ามีปัญหายังคงเหมือนเดิม ความรู้สึกเช่นนี้จึงถูกระบายลงในเพลงกล่อมเด็กแล้วนำคำเรียกอาหารที่ไม่ได้รับการแก้ปัญหาเหล่านั้นมาแต่งเป็นเพลง ทำให้อาหารเหล่านั้นปรากฏในรูปแบบของคำขู่ของเพลง เมื่อพูดถึงรัฐบาลญี่ปุ่นกับอาหารแล้วขอยกตัวอย่างเหตุการณ์หนึ่งในประเทศฝรั่งเศสที่มีปัญหาเพราะเรื่องอาหารการกินของประชาชน

อาหารกับการปฏิวัติฝรั่งเศส: เปรียบเทียบกับรัฐบาลญี่ปุ่นและรัฐบาลไทย

ช่วงปฏิวัติฝรั่งเศสในปีพ.ศ. 1789 ที่เมืองแวร์ซายส์ มีประวัติของ มารี อ็องตัวแน็ต (Marie Antoinette) พระราชินีแห่งฝรั่งเศสที่กล่าวถึงการใช้ชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือยจนเคยตัว แต่ในช่วงนั้นประชาชนเองก็อยู่กันอย่างอดอยากแร้นแค้นจนแทบไม่มีขนมปังกินประทังชีวิต ถ้าเรียกตามสำนวนไทยคงเหมือนกับ “อดมือกินมือ” “ข้าวยากหมากแพง” เมื่อมาถึงวันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 1789 ได้มีกลุ่มประท้วงของเหล่าสตรีเดินทางมาถึงพระราชวังแวร์ซายเพื่อมาเรียกร้องเรื่องขอขนมปังเนื่องจากประชาชนอดอยากแล้งแค้นมานาน พระนางมารีได้ตอบกลับประชาชนเหล่านั้นว่า “Qu'ils mangent de la Brioche” (มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า Let Them Eat Cake โดย Brioche บริยอช) คือ ขนมปัง

ชนิดหนึ่งของชาวฝรั่งเศสที่ใช้ไข่และเนยในการอบ แต่มีการแปลคำดังกล่าวให้เป็นเค้กแทน เนื่องจากคำว่า Brioche มีการทำเป็นรูปร่างเหมือนเค้กด้วย โดยบุคคลทั่วไปมองเห็นภาพได้ไม่ชัดเจนเท่ากับเค้ก คาดว่าถ้าแปลเป็นขนมปังอาจดูไม่แตกต่างจากขนมปังเดิม และดูเป็นของหวานเหมือนกับเค้กมากกว่าอาหารหลัก จึงทำให้ถูกนำมาเปรียบเทียบกับขนมปัง และอ้างอิงตามภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาของต้นฉบับ [7]) มีการแปลประโยคนี้เป็นภาษาไทยว่า “ถ้าไม่มีขนมปังก็ให้ไปกินเค้กแทน” ด้วยคำนี้เพียงแค่นี้ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การปฏิวัติฝรั่งเศสได้เริ่มทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ทำให้ภายในประเทศมีการนองเลือดขึ้นจากเหตุการณ์นี้ รวมไปถึงประกาศล่าค่าหัวพระนางมารีจนจับนางเข้าเครื่องประหารด้วยเครื่องกิโยติน (เครื่องตัดหัวคน มีช่องสอดหัวแล้วปล่อยใบมีดขนาดใหญ่จากด้านบนลงมาตัดคอ) เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ.1793 [8] มีการกล่าวจากหลาย ๆ แห่งว่า คำพูดดังกล่าวพระนางไม่ได้เป็นคนเอ่ยแต่อย่างใด เป็นการใส่ร้ายของพวกขุนนางภายในที่จ้องจะหาแพะรับบาปแทน หรืออาจเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมาด้วยซ้ำ [9] แต่อย่างไรก็ตามเพียงคำพูดแค่นี้สามารถเสียดแทงหัวใจของประชาชนที่กำลังอดตาย ต้องการให้ขุนนางแก้ปัญหาเรื่องปากท้องแต่กลับใช้คำพูดเหมือนกับปัดสวะให้พ้นตัวและไม่เป็นการช่วยแก้ปัญหาให้กับประชาชนในเรื่องปัญหาปากท้องให้ตรงจุด ประชาชนตระหนักแล้วว่ารัฐบาลหรือพวกขุนนางคงช่วยแก้ปัญหาเรื่องความอดอยากของประชาชนไม่ได้ จึงก่อให้เกิดความเกลียดชังพวกขุนนางและระบบปกครองเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ประชาชนต้องทนทุกข์ยากถึงเพียงนี้ ความเคียดแค้นจากคำพูดนั่นเองจึงก่อให้เกิดการปฏิวัติฝรั่งเศสขึ้น

ถ้ามองจากคำพูดดังกล่าวสะท้อนให้เห็นทั้งการจัดการเรื่องปากท้องของประชาชนที่ไม่ถูกต้อง (แต่ความเป็นจริงน่าจะเป็นเรื่องของการใช้ภาษีที่สุรุ่ยสุร่ายของของเหล่าขุนนาง กินทั้งกินขำไม่สนใจประชาชน) แก้ปัญหาไม่ตรงจุด อีกด้านหนึ่งคือวัตถุดิบหรือแหล่งอาหารในประเทศมีน้อยมาก เพราะแค่วัตถุดิบในการทำขนมปังที่เป็นอาหารหลักของประชาชนยังไม่มี (แต่เหล่าขุนนางกลับเสวยสุขกันดี อาจไม่ใช่เหตุผลของการขาดแคลนวัตถุดิบ) ถ้าเปรียบเทียบกับประเทศญี่ปุ่นแล้วสิ่งที่

แตกต่างระหว่างประเทศฝรั่งเศสกับประเทศญี่ปุ่นในสมัยที่อยู่ในช่วงสงครามโลก คือ ประเทศญี่ปุ่นยังมีอาหารการกินอุดมสมบูรณ์ หมดช่วงสงครามและอยู่ในช่วงปิดประเทศ

ดังนั้นถ้าของกินโตขาดแคลนยังมีของกินอย่างอื่นแทนกันได้อยู่ และของกินในเพลงดังกล่าวเป็นของกินเล่นมากกว่าเป็นอาหารหลัก แต่เราไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าการที่ประเทศกำลังขาดแคลนวัตถุดิบเหล่านั้นไม่ได้บอกว่าประชาชนยังอยู่ด้วยความอยู่ดีกินดี ถ้ามีปัญหาในเรื่องนี้จริงแล้วรัฐบาลคอยช่วยเหลือหรือไม่ แก้ปัญหาในส่วนนี้ได้หรือไม่ ถ้าแก้ไขในเรื่องปัญหาวัตถุดิบนั้นขาดแคลนได้จริง มีเพลงกล่อมเด็กที่ปรากฏการชูเด็กด้วยการให้อาหารอีกชนิดหนึ่งหรืออาหารที่ทำด้วยวัตถุดิบอย่างอื่นขึ้นมาได้อย่างไร ส่วนประเทศฝรั่งเศสอยู่ในช่วงระบบการปกครองที่เสื่อมถอย ขุนนางเอาแต่เสวยสุขไม่สนใจความเป็นอยู่ของประชาชนรากหญ้า ปล่อยให้พวกเขาต้องอดอยากจนเกิดไฟแค้นถึงกับต้องลุกฮือบุกไปถึงพระราชวังเพื่อแสดงให้เห็นถึงความยากแค้นและต้องการยื่นข้อเรียกร้องแค่ขอแค่ขนมปังที่เป็นอาหารหลัก แต่กลับได้คำตอบที่ไม่เป็นธรรมแถมดูหมิ่นประชาชนเหมือนไม่คิดที่จะแก้ปัญหาใด ๆ ให้กับประชาชนทั้งสิ้น ถ้าปรากฏว่ามีการเล่าเหตุการณ์เช่นนั้นผ่านเพลงกล่อมเด็กจริงไม่ว่าจะเล่าโดยตรงหรือมีความหมายแฝงหรือไม่ ยังถือได้ว่าทั้งอาหารและรัฐบาลมีส่วนทำให้เพลงกล่อมเด็กที่มีเนื้อหาการชูเด็กถูกแต่งขึ้นมาเหมือนกับเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่น

ประเทศไทยเคยมีเหตุการณ์ที่ขาดแคลนวัตถุดิบอาหารอยู่หลายครั้งเช่นกันขอยกคำพูดของ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชาจากรายการคืนความสุขให้คนในชาติ เมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ.2558 ที่กล่าวว่า “เรื่องอาหารทะเล วันนี้บริโภคไม่ได้ เดี่ยวหาอาหารอื่นแทนไปก่อน แพงก็อย่าไปทาน ให้คนรวยมีสตางค์เขาทานไป ไม่ใช่ว่าต้องเท่าเทียม ผมทำให้ไม่ได้ถ้าอยากจะทานของแพงท่านก็ต้องทำงานหนัก หาเงินให้มาก รัฐบาลจะช่วยในส่วนที่ช่วยได้ มีตลาดสำหรับผู้มีรายได้น้อย ก็ทำให้ทั้งหมด ตอนนั้นก็ทำไปแล้ว จะดึงให้เท่ากันหมดไม่ได้ เพราะมีหลายระดับด้วยกัน เราจะแก้ได้ด้วยความสะดวก มีเสถียรภาพ สร้างความเข้มแข็ง

มีรายได้เข้าประเทศ ก็สามารถเฉลี่ยแบ่งปันกันไปได้ทุกคน” [10]

จากคำพูดดังกล่าวสามารถมองได้ถึงสองกรณี กรณีที่หนึ่งเหมือนกับกรณีของประเทศญี่ปุ่น ถ้าปลาเป็นอาหารหลักหรือวัตถุดิบหลักสำคัญชนิดหนึ่ง แต่เนื่องจากมีราคาที่แพงขึ้นเนื่องจากขาดแคลนหรือปัจจัยด้านอื่น ๆ เหตุที่ว่ามันเองอาจทำให้ประชาชนทั่วไปไม่สามารถหาทานได้เนื่องจากขาดแคลนหรือราคาแพงขึ้นตามกลไกตลาดโลกหรือแพงขึ้นเพราะขาดแคลนทำให้เกิดการปั่นราคา รัฐบาลจึงใช้วิธีแก้ปัญหาโดยการให้ทานอย่างอื่นไปก่อน เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่มีอาหารการกินที่สมบูรณ์ ต่อให้ไม่มีปลาให้ทานหรือราคาแพงเกินกว่าประชาชนทั่วไปหาซื้อได้ยังสามารถหาอาหารอื่นแทนแทนไปก่อนได้ แต่ต่อให้ใช้วิธีแก้ด้วยการเปลี่ยนให้ทานอย่างอื่น แต่ปัญหาเรื่องนี้ยังไม่ถูกแก้โดยสมบูรณ์ในตอนนั้น จนกว่าจนรอเวลาที่เหมาะสม

อีกกรณีหนึ่งถ้าเทียบกับกรณีของประเทศฝรั่งเศส ถ้าประชาชนเรียกร้องที่ต้องการทานปลา แต่รัฐบาลบอกว่าให้ทานอย่างอื่นแทนไปก่อน เหมือนเป็นการไม่ยอมแก้ปัญหาให้ตรงจุดอย่างเช่นเหตุการณ์ของมารี อ็องตัวแน็ต อาจมีโอกาสดังกล่าวเกิดขึ้นสักวันก็เป็นได้ แต่ด้วยเหตุการณ์ดังกล่าวยังไม่ถึงกับเป็นเหตุการณ์อะไรร้ายแรงเหมือนกับประเทศฝรั่งเศส เพราะปัจจัยด้านอาหารและการเมืองการปกครองยังคงตื้ออยู่แต่อย่างไรก็ตามได้แสดงให้เห็นว่าตอนนี้ประเทศกำลังขาดแคลนอาหารชนิดนี้อยู่เพราะปกติปลาที่รับประทานกันทั่วไปในไทยสามารถหาจับได้ง่ายหรือมีการเลี้ยงเป็นอาชีพอยู่แล้ว เมื่อหาง่ายและมีการเลี้ยงเพื่อขายกันมาก ราคาย่อมไม่สูงมาก แต่ช่วงนี้เศรษฐกิจไม่ดีส่งผลให้สินค้าอุปโภคต่าง ๆ มีราคาที่ถีบตัวสูงขึ้นหรือสินค้ามีจำนวนที่ลดลงแต่มีความต้องการที่มากขึ้นทำให้ราคาขึ้นสูงตามกฎอุปสงค์-อุปทาน เมื่อความต้องการมีมากหรือมีเท่าเดิมแต่สินค้ากลับมีน้อยลงย่อมมีปัญหาตามมาอยู่แล้ว รัฐบาลต้องเป็นฝ่ายที่คอยดูแลแก้ไขปัญหาเหล่านี้ให้กับประชาชนอยู่แล้ว ขึ้นอยู่กับว่าแก้ไขได้ตรงจุดหรือไม่ ทำให้ประชาชนพอใจยอมรับในการทำงานของภาครัฐได้อย่างไร

ถ้าประชาชนไม่พอใจเป็นอย่างมากจนถึงขั้นเกิดเหตุการณ์อย่างการปฏิวัติฝรั่งเศสหรือไม่

สรุปผล

วิธีการเลี้ยงดูเด็กของคนญี่ปุ่นนั้นเพลงกล่อมเด็กเป็นส่วนช่วยให้เด็กได้นอนหลับได้เร็วขึ้น เนื้อเพลงมีคำสอนต่าง ๆ ทั้งในการปลอบและการชูเนื้อเพลงกล่อมเด็กนั้น ได้บอกเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย ไม่ต่างกับบันทึกฉบับหนึ่งเพียงแต่ว่าเพลงกล่อมเด็กเป็นการถ่ายทอดเพียงปากต่อปากหรือวรรณกรรมมุขปาฐะ (Oral Tradition) เท่านั้นแต่สมัยนี้มีการทำวิจัยเพื่อรวบรวมเพลงกล่อมเด็กตามพื้นที่ต่าง ๆ ทำให้มีประโยชน์ต่องานสายจิตวิทยามากขึ้น

เพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นมีทั้งการชูและการปลอบเด็ก อยู่ในเพลงเดียวกัน หรือคนละเพลง ที่มาของการชูเด็กผ่านเพลงกล่อมเด็กมีต่าง ๆ มากมาย เช่น สัตว์ที่น่ากลัวตามธรรมชาติที่ผู้ใหญ่คิดว่ามาทำร้ายเด็กได้ เพื่อนบ้านที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคนในครอบครัว หรือสถานที่ที่ไม่ควรปล่อยเด็กให้อยู่ตามลำพัง เป็นต้น แต่อาหารไม่น่าเป็นสิ่งที่มาทำร้ายใครหรือทำร้ายลูกได้ถ้าไม่ได้กินแบบมูมมามหรือเคี้ยวไม่ระวังจนติดคอตายจนลง เป็นข้าวอย่างที่คุณญี่ปุ่นสมัยนี้เป็นกันประจำ [11] แต่ถ้ามองถึงการใช้อาหารเพื่อชูเด็กในยามนอนตามเพลงที่ได้ยกตัวอย่างไป คือ ลูกขึ้นแป้งบ้าน โมจิ และพริกไทยนั้น แม้ว่าอาหารไม่ได้เป็นพิษเป็นภัยต่อเด็กขนาดนั้น แต่ในเนื้อเพลงปรากฏคำว่า “ถ้าไม่ยอมนอนจะ...” เพื่อเป็นการชูเด็กที่ไม่ยอมนอน และมีประโยคการปลอบเป็นการกระทำที่ตรงข้ามอย่างชัดเจนว่า “ถ้านอนแล้วจะ...” ปรากฏอยู่ในเนื้อเพลง จึงชัดเจนว่าถ้าบอกว่า “ถ้าไม่ยอมนอน” เมื่อไหร่ถือว่าเป็นการลงโทษเด็กอย่างแน่นอนเพื่อให้เข้าอาหารมาชูก็ตาม

เมื่ออาหารสะท้อนถึงชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนแล้ว ความเป็นอยู่ของประชาชนเป็นอีกภาพลักษณ์หนึ่งที่สะท้อนวิถีการปกครองของรัฐบาลได้เช่นกัน ถ้ามีปัญหาการขาดแคลนอาหารเกิดขึ้น รัฐบาลต้องเป็นผู้ที่ดูแลจัดการขึ้นอยู่กับการแก้ไขปัญหาโดยวิธีใด แต่ประเด็นคือคำชูในเรื่องของอาหารปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก แสดงว่าปัญหานั้นไม่ได้รับการแก้ไข ที่ถูกต้องจนที่เลี้ยงเด็กหรือผู้แต่งเพลงนำมาร้องกล่อม

เพื่อให้ร่องรอยในสิ่งที่ได้พบเจอปัญหานั้นคือการขาดแคลนวัตถุดิบนั้น ๆ แม้ว่ามิของแทนได้อยู่ก็ตามทำให้รู้ว่าคุณภาพนั้นสู้ของที่มีไม่ได้ ส่วนพริกไทยนั้นรัฐบาลได้ออกกฎหมายบีบคั้นผู้เป็นแม่ในเรื่องการให้ลูกหย่านมโดยเร็วจนต้องใช้พริกไทยในการชู้เด็กด้วยเพราะเด็กคงไม่ชอบแน่ ๆ จึงมีคำว่าพริกไทยปรากฏเป็นคำขู่ในเพลงกล่อมเด็ก จากการวิเคราะห์ดังกล่าวสรุปว่ารัฐบาลมีส่วนเกี่ยวข้องกับการปรากฏของคำขู่ที่เป็นอาหารในเพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่นนั่นเอง และคำขู่ในเพลงกล่อมเด็กจึงเป็นสิ่งที่เล่าเรื่องราวต่าง ๆ หรือวิถีชีวิตของประชาชนแทนบันทึกฉบับหนึ่งได้เช่นกัน

พอพูดถึงปัญหาในด้านอาหารและรัฐบาลของญี่ปุ่นทำให้นึกถึงวิธีแก้ปัญหาในเรื่องของการขาดแคลนอาหารของรัฐบาลไทยซึ่งน่าจะคล้าย ๆ กันคือ หาของอื่นมาแทนไปก่อน ถ้ามองในแง่ดีคิดว่าเป็นวิธีที่รัฐบาลแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อน เพราะประเทศยังมีอาหารการกินที่สมบูรณ์ต่อให้ขาดแคลนอาหารชนิดใด อาจจะยังไม่มีผลกระทบอะไรต่อการดำรงชีวิตมากนักแต่ถ้าได้ติดตามกระแสตามอินเทอร์เน็ตหรือโซเชียลมีเดีย เรายังเห็นได้ว่ามีกรณีการณ์การทำงานของรัฐบาลว่าแก้ปัญหาไม่ตรงจุดเหมือนกับคนไม่พอใจการทำงานของรัฐบาล การที่มีผู้คนวิพากษ์วิจารณ์ลงโซเชียลมีเดีย เทียบได้กับสถานการณ์ที่พี่เลี้ยงเด็กร้องเพลงกล่อมเด็กระบายในปัญหานั้น ๆ ยังดีที่ปัญหาไม่รุนแรงเท่าเมื่อสมัยการเกิดยุคปฏิวัติฝรั่งเศสด้วยสาเหตุของความอดอยากของประชาชนและความเห็นแก่ตัวของเหล่าขุนนางเพราะทั้งประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นในยุคดังกล่าวยังมีรัฐบาลที่ดี ยังมีแหล่งอาหารที่อุดมสมบูรณ์ แต่สุดท้ายปัญหายังไม่แก้ไขอย่างตรงจุด ถ้าประชาชนยังไม่ได้รับการแก้ไขที่ดีหรือทำให้ประชาชนพอใจอาจจะส่งผลรุนแรงถึงขั้นการปฏิวัติฝรั่งเศสเลยก็เป็นได้

เอกสารอ้างอิง

1. โสภ ะสินาริ, สุพรรณ ครุฑเมืองและคณะ. ปริทัศน์เพลงกล่อมเด็กญี่ปุ่น. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร; 2555.
2. Akihiro Sawamura. [อินเทอร์เน็ต]. 2553; สืบค้นข้อมูลเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2558. ได้จาก rekioakiaki.cocolognifty.com/blog/files/komoriuta1.doc.
3. Akihiro Sawamura. [อินเทอร์เน็ต]. 2553; สืบค้นข้อมูลเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2558. ได้จาก rekioakiaki.cocolognifty.com/blog/files/komoriuta4.doc.
4. Akiko Takamatsu. 子守唄の現在. 福井大学教育地域科学部紀要. 第6部, 芸術・体育学. 音楽編 / 福井大学教育地域科学部編. 福井県: 福井大学; 2545.
5. พงษ์พิชญ์ จิตรภิมลภักดิ์. การศึกษาเปรียบเทียบคำขู่ในเพลงกล่อมเด็กของญี่ปุ่นและเพลงกล่อมเด็กของไทย. ใน: เอกสารรายงานวิจัยนเรศวรวิจัยครั้งที่ 12: วิจัยและนวัตกรรมกับการพัฒนาประเทศ; 24-25 สิงหาคม 2545; มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยนเรศวร; 2559. หน้า 1090-1111.
6. รุฬ ฟุลตัน เบเนดิกต์. ดอกเบญจมาศกับดาบซาโมไร. (อมรา พงศาพิชญ์, ประสิทธิ์ สวาสดีญาติ, ประเสริฐ จิตติวัฒนพงศ์, สุริชัย หวันแก้ว, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: สถาบันเอเชีย; 2525.
7. Robuchon, Joel. ed. Le Grand Larousse Gastronomique. Paris: Larousse; 2007. p.134.
8. หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ [อินเทอร์เน็ต]. 2551; สืบค้นข้อมูลเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2559. ได้จาก <http://www.manager.co.th/Entertainment/ViewNews.aspx?NewsID=9510000022526>.

9. HISTORY [อินเทอร์เน็ต]. 2555; สืบค้นข้อมูลเมื่อวันที่ 1 กันยายน 2559. ได้จาก <http://www.history.com/news/ask-history/did-marie-antoinette-really-say-let-them-eat-cake>.
10. รัฐบาลไทย [อินเทอร์เน็ต]. 2558; สืบค้นข้อมูลเมื่อวันที่ 5 กันยายน 2559. ได้จาก http://www.thaigov.go.th/index.php?option=com_k2&view=item&id=93371%3Aid93371&Itemid=350&lang=th
11. Garbagenews [อินเทอร์เน็ต]. 2559; สืบค้นข้อมูลเมื่อวันที่ 5 กันยายน 2559. ได้จาก <http://www.garbagenews.net/archives/2012913.html>